

BRANNÁ VÝCHOVA JE VÍC NEŽ HRANÍ NA VOJÁČKY

Brannou výchovu bereme podobně jako naše ideály. V čem je podobnost? Z různých debat o Ideálech Pionýra vyplynulo, že je v činnosti v podstatě všechny oddíly uplatňují, ale některé tak trochu nevědomky... Zkuste se zeptat oddílových vedoucích, jestli dělají brannou výchovu... A pak se jich zeptejte, jestli děti učí orientaci v přírodě, práci s mapou a buzolou, základy první pomoci, morseovku a šifry... Poměr kladných odpovědí znatelně stoupne. Ale tohle všechno jsou součásti branné výchovy. A také jsou to dovednosti, které se mohou hodit v mnoha situacích, a nemusí jít jen o „divoké filmové scénáře“ – ale na druhou stranu, když nastanou, je rozhodně lepší na ně být aspoň trochu připravený.

Stejně jako hry nejsou jen zábava, ale – slovy Programu Pionýra – náš hlavní výchovný prostředek, tak i na brannou výchovu je potřeba koukat jako na více než nácvik jistých dovedností. Je výchovným prostředkem, rozvíjí fyzickou zdatnost, samostatnost, rozhodnost, spolupráci, schopnost přijímat zodpovědnost za sebe sama i své blízké. A každý nástroj je účinnější, když ho užíváme vědomě a promyšleně.

V tomto speciálu najdete několik námětů na obohacení oddílové činnosti o zajímavé branné prvky, jde samozřejmě jen o pár „vyzobaných drobečků“, možností je mnohem více, ale kdo se nechá inspirovat, už si k nim může najít cestu sám.

Martin

ZKUSTE „PŘEŽÍTÍ“ BHCO

Jestli vás láká dobrodružství, jestli si poradíte při přesunu v přírodě, jestli máte dost odvahy, zkuste BHCO. Tato zkratka ukrývá název Branná hra Cesta odhodlání, akce, která má tradici převyšující čtyři desítky let. Účastní se jí řada turistických a tábornických oddílů a třeba to může být výzva i pro vás.

Představit tuto hru není úplně jednoduché. Krátce můžeme říct, že úkolem pětičlenného týmu je během dvou dnů projít trasu 20 – 30 km (podle věkové kategorie účastníků), na které se nachází asi dvě desítky kontrol, a prokázat na nich dovednosti, jako první pomoci, práce s jízdními řády, střelba lukem či vzduchovkou, odhad vzdálenosti, uzlování, šifry, předávání

zprávy, překonávání překážek, slaňování apod. Dvoudenní akce nepochybně prakticky prověří také schopnost účastníků postavit bivak, uvařit jednoduché jídlo, správně (a úsporně) si zabalit na cestu atd.

Mnoho dalšího se mění. Různé jsou třeba lokality naší vlasti, kde se akce pořádá. Mění se i téma, které úkoly provází. Jednou je to dobytí severního pólu (nejsevernějšího místa Šluknovského výběžku), jindy jde třeba o misi přípravy vojenské operace. V době „vlády Harryho Pottera“ to byla hra na motivy kouzelníků.

Pokaždé je ale tato akce ukončena vyhodnocením nejlepších týmů, které si odvezou putovní pohár BHCO. Vždy, i když se střídají pořadatelé akce, je garantem celé hry „Generál“ Jiří Vostřel z PS MOV Střelka z Lysé na Labem.

Tradiční termín akce je druhý či třetí víkend v červnu. Pokud i vy chcete zkusit „přežít“ BHCO, kontaktujte Jiřího Vostřela (generaljirka@seznam.cz).

KRIZOVÉ SITUACE NEJSOU SCI-FI

Abychom získali pohled zvenčí, domluvili jsme si schůzku s Ludvíkem Cimburkem, který byl dříve profesionálním vojákem v 601. skupině speciálních sil, tamtéž je nyní velitelem jednotky aktivních záloh a také působí jako poradce náčelníka Generálního štábu Armády ČR v oblasti aktivních záloh. Mimo jiné také prošel kurzem Rangers v USA. My si ale povídali hlavně o tom, co je a k čemu je „branná výchova“, hned v úvodu jsme se pozastavili nad tím, jak jí vlastně nejlépe nazývat...

Je otázka, co si pod tím představit, starší ročníky si pamatují brannou výchovu ze školy, kde to bylo spousty věcí dohromady. Já to vidím spíš jako přípravu na pobyt v přírodě a krizové situace. Odpoutal bych se od slova branná, které má různé kono-

tace a ne vždy pozitivní.

Krizové situace můžou každého potkat a je fajn, když dospělí i děti vědí, co se může v přírodě stát, i když jdou třeba jen na procházku. To znamená základní orientace v mapě, práce s buzolou, vědět, kde můžu potkat nebezpečí, co hrozí v létě – úrazy z horka, co hrozí v zimě – laviny. Základy bezpečnosti – že někdo ví, kde jsem, kde budu, a já vím, jak ho kontaktovat a najít. Samozřejmě k tomu patří schopnost pobytu v přírodě (nechci říkat přímo přežití), jako umět si rozdělát oheň, vědět, kde bych ho dělat neměl, a když už ho dělám, tak jak správně a bezpečně.

Tohle všechno my s dětmi děláme. Když se ale mluví o branné výchově, přestože tohle k ní patří, lidi s tím mají spojenou představu nějaké vojenské přípravy.

Jde ale o úplně obyčejné věci. Třeba aby děti uměly pracovat s nožem, ořezat si klacek na buřtu. Nepovažuji za něco mimořádného, když děti umí obsluhovat střelnou zbraň, aspoň si vystřelit rúži na střelnici. Samozřejmě první pomoc, schopnost vyhodnotit situaci, a když už jí neumím vyřešit sám, tak vědět, že mám zavolat záchranku, hasiče nebo policii. To jsou věci, které by prostě měl znát každý.

Měl by to znát každý, ale je to tak?

Samozřejmě pro někoho z města není život v přírodě úplně standardní. Děti na vesnici se v přírodě umí pohybovat líp, vědí, jak funguje, jak probíhá porod, jak zabijačka, chodí na houby... Já osobně tyhle věci považuju za samozřejmé, otázka je, kdo to těm dětem má vštěpovat a jaká je v tom úloha státu.

Jasně, máme nějaké školní osnovy, ty (aspoň jak jsem já informovaný) jsou neuvěřitelně přísné a svazující. Navíc vzít dítě na výlet, kde hrozí, že ho popíchá komár, znamená pro učitele ohromné problémy. A pro některé rodiče je možnost, že dítě stráví noc ve stanu, nepředstavitelná.

No a pak je tady nezastupitelná úloha různých oddílů, ale děti do nich přivedou jen rodiče, kteří to považují za důležité. Je na rodičích, co se děti naučí. Někteří si myslí, že se na život nejlépe připraví tím, že budou hrát golf, tenis a hry na počítači. Pak jsou jiní rodiče, kteří věří, že je potřeba aby dítě samo získalo některé zkušenosti. Berou děti třeba na ryby. A kdo byl někdy na rybách, má k rybám i třeba k jejich zabití úplně jiný vztah než někdo, kdo viděl rybu možná v akváriu.

V jakém věku je podle vás dobré s „brannou výchovou“ začít?

Tady žádná hranice není. S dětmi je možné na tom pracovat kdykoli, ať jde o pohyb v přírodě, práci s nožem nebo sekerou (když potkáte patnáctileté dítě, které není schopné držet v ruce sekeru, tak je to směšné). Děti v jakémkoli věku v nějaké míře zvládnou cokoli, ať je to práce s počítačem, cizí jazyk, nebo pohyb v lese. Záleží jen na formě, jakou jim to předáme.

Myslíte, že nutnost těchto dovedností roste?

Podle mě je pořád stejná. Spousta lidí si ale čím dál hůř dokáže představit situaci, kdy by to mohli potřebovat. Proto je nutnější než dřív o tom mluvit a lidi přesvědčit, že některé věci, které by se mohly stát, nejsou úplně sci-fi.

ptal se Jakub

MOHLO BY VÁS ZAJÍMAT

POKOS – tato zkratka ukrývá název projektu Ministerstva obrany „Příprava občanů k obraně státu“, který je zaměřen hlavně na vzdělávání učitelů, dále na spolupráci s obcemi, nabízí i dotační program pro NNO.

Jak se zachovat, když... tato učebnice pro druhý stupeň ZŠ obsahuje návody pro krizové situace, jako je živelná katastrofa, únik chemické látky, nedostatek pitné vody, zaspání lavinou, obsahuje i témata extremismu a terorismu.

PRVNÍ POMOC S PROŽITKEM

Je několik možností, jak učit děti první pomoc. Jednou z nejúčinnějších metod se ukázal praktický nácvik, který vede k rychlému, ale hlavně dlouhodobému udržení získaných vědomostí a dovedností. Ale, jak na to?

Jako v každé oblasti, kterou chceme děti naučit, je potřeba mít téma nastudované. Stejně tak bychom měli disponovat zdravým rozumem a velkou chutí si hrát. Máme-li v osobní výbavě vše jmenované, můžeme se do toho s chutí pustit. A nebojme se, příprava takového praktického nácviku zabere jen o desítky minut navíc.

Nejdříve je ale třeba zmínit několik zásad.

Bezpečnost především – v průběhu praktického nácviku využíváme tzv. simulací, které mají vypadat co nejvěrohodněji. Při maskování poranění však mějme na paměti, že se nesmí přihodit nic figurantům ani záchráncům, proto pečlivě vybíráme místo, čas i veškeré pomůcky!

Pečlivě sledujeme průběh simulací a **rychle reagujeme** na aktuální potřeby našich figurantů/záchránců (někomu může být nesnesitelná zima, udělat se nevolno z pohledu na krev, nebo prostě jen může být otřesený ze situace, kdy je v problému blízký kamarád).

Nepodceňujeme nepříjemné pocity, **nezlehčujeme** strach a v žádném případě nikoho **nezesměšňujeme**. Jistě, každý dělá chyby, ale pamatujeme, že chceme děti něco naučit a ne je odradit!

Jako námět nabízím jedno vcelku uvěřitelné téma i s návodem.

PASTELKA V RUCE

Co se stalo? Na oddílové schůzce mají děti za úkol nakreslit oddílový erb. Všechny sedí na zemi kolem velké čtvrtky a malují. Jedno dítě (dejme tomu Klárka) chtěla vybarvit zvířátko na druhém konci papíru a s pastelkami v ruce překračuje ostatní kamarády. Zakopla, upadla a vrazila si pastelku do dlaně.

Pomůcky: umělá kůže (100g hladké mouky, 1 kávová lžička kyseliny citrónové, 2,5 polévkové lžíce soli, 1 polévková lžíce oleje, 100ml vody – vše smíchat do hladka, poté na teflonové pánvi zahřívát, dokud se hmota lepí na dno pánve. Pořádně

prohněteme a po vychladnutí zabalíme do igelitu), **umělá krev** (červené potravinářské barvivo, med, lžička vody – na špičku nože barviva rozpustíme v troše vody a postupně přimícháváme med do požadovaného množství), **tupá pastelka**, **obvazy** a **rukavice** podle počtu záchránců, **atrapa mobilního telefonu**.

Maskování: Do otevřené dlaně vtlačíme asi 5 cm dlouhý váleček umělé kůže a prsty jej uhladíme, aby splynul s kůží ruky. Pokud se odlepuje, trochu jej navlhčíme. Do středu opatrně zapíchneme pastelku a vše zatřeme umělou krví.

Simulace: Na zemi sedí otřesená Klárka, jakmile k ní přichází záchránce, natahuje ruku s namaskovaným zraněním a vzlyká. „Aúúú, to bolíííí, teče mi krev, aúú.“ Chytá se druhou rukou za zápěstí a třese se v ramenou. Jakmile se někdo dotkne zraněné ruky, opět vzlyká, bolí to.

Doporučené řešení: Záchránce Klárku nechají sedět pohodlně na zemi, pastelku nechají v ráně a obvazem ji připevní k dlaní. Pokud se rozhodnou pastelku z rány vyndat (**ale to je přesně to, co by dělat neměli!!!**), umotají tlakový obvaz na ráně. Volají 155.

Co dělá vedoucí: Pozoruje a zapisuje si průběh simulace, pokud se neschyluje k dramatu, vůbec do situace nezasahuje a vstupuje do ní až v momentě, kdy záchránce volají 155. V tuto chvíli od nich „přijme“ tíšňový hovor a ukončuje simulaci.

Nastává chvíle pro rozbor simulace – jednoznačné pojmenování poranění, zmínění zdravotních rizik pro záchránce (krev...) a **názornou ukázkou** správného řešení.

Káča Kopřivka Vlachová

ORIENTAČNÍ BĚH

Tento způsob závodění si za posledních 50 let získal takovou popularitu, že se dnes dokonce uvažuje o jeho zařazení mezi olympijské sporty. O jeho největší rozmach se u nás postarala akce „Kufrování s Dominem“.

Vy si jej můžete vyzkoušet jako hru na táborech, nebo i jako otevřenou akci. Při této aktivitě se propojuje schopnost orientace v přírodě, čtení mapy, sportování a rychlé rozhodování a schopnost řešit nečekané situace.

Podstatou hry je oběhnout v co nejkratším čase kontroly rozmístěné v terénu – což jsou „lampiony“ s kleštěmi (či razítky) k označení startovního průkazu (seznamu kontrol). Závodník má přitom k dispozici mapu s vyznačením polohy kontrol a buzolu. Kontroly je nutno proběhnout v určitém pořadí nebo libovolně. Délka trasy je zvolena podle věku účastníků a typu závodu.

Jde-li o trasu například v parku, kde je možné uspořádat tzv. sprint-závod, pro nejmladší děti (do 14 let), pak doba trvání je cca 10 – 15 minut. Pro dospělé účastníky

je možné připravit trasu v rozsáhlém terénu délky několika kilometrů, která zabere až 120 minut. K orientačnímu běhu je nutná velmi podrobná mapa terénu. Mapy zpracovávají fandové orientačního běhu. Jejich archiv je na: mapy.orientacnisporty.cz. Pro získání kvalitního tiskového podkladu je třeba kontaktovat příslušného autora mapy.

PIONÝRSKÝ GEOCACHING ANEB PIOKAČEŘI NEJSOU PERNATÁ ZVĚŘ

Pro to, abychom došli v terénu do cíle, lze využít i GPS navigaci. Dětem práci s GPS navigací můžeme přiblížit i pomocí geocachingu. Je to zábava na pomezí sportu a turistiky, která spočívá v použití navigačního systému při hledání skryté schránky – „cache“ (čti keš). Kombinuje moderní techniku s dobrodružstvím v přírodě. Jednou ze základních myšlenek je umísťování keší (pro děti – pokladů) na místech, která jsou něčím zajímavá.

Chcete to zkusit?

Protože začalo přibývat oddílů, které této aktivitě holdují, vznikl projekt Pionýrský geocaching, který podporuje turistiku a netradiční formy poznávání naší republiky. Nejde jen o zapojení do běžící celosvětové „hry“, ale především o vytváření a vzájemné hledání pionýrských keší. Tipy na hledání keší najdete v Mozaice Pionýra, kde pravidelně vychází geopozvánky.

Geocaching si můžete vyzkoušet nejen na Kamínkách, kde jsou pravidelně dílny věnované této aktivitě a zakládání keší, ale i na republikových pionýrských akcích jako je Ledová Praha nebo RESET.

Chcete založit kešku?

Materiál pro založení pionýrských keší je v nabídce internetového jarmarku E-moška. Stačí si jen vybrat, jakou keš chcete založit. Zde můžete pořídit i speciální dřevěná kolečka zvaná CWG (Czech Wood Geocoin) s pionýrským motivem, která lze umísťovat do keší. A pokud si z nasbíraných koleček založíte vlastní CWG sbírku, nemohou tam chybět ani příležitostná CWG, která jsou vyráběna pro některé akce. Chcete-li se zařadit mezi piokačery (pionýry zapojené do Pionýrského geocachingu), hledejte bližší informace na: geo.pionyr.cz.

STEZKA JE DOBRODRUŽSTVÍ NA MÍRU

Je známá věc, že když se děti něco naučí, chtějí se s tím pochlubit – a k tomu se skvěle hodí soutěže. Jedna taková soutěž, která má v Pionýru dlouholetou tradici, se právě pro tento případ skvěle hodí – Stezka. Její myšlenka je jednoduchá, obvykle dvojice až trojice soutěžících vyrazí na trať, po které jsou roze-stavěna stanoviště s úkoly z oblastí jako zdravotvěda, orientace v terénu, příroda a další. Ty musí soutěžící plnit a tím získávat body, které jsou hlavním měřítkem jejich úspěchu, zpravidla jako pomocné kritérium se měří i čas, za který celou trať zvládnou.

Dříve bylo v Pionýru dokonce několik samostatných Stezek – přírodovědná, tábornická a pionýrská – v posledních letech ale probíhá například při oddílových setkáních jen Pionýrská stezka, která spojuje všechny oblasti dohromady. Co je na Stezce skvělé – a proto jsme i v titulku použili motto „dobrodružství na míru“,

je její přizpůsobitelnost. Můžete měnit délku trasy, náročnost terénu i obtížnost úkolů. Svoji stezku na míru si tak může uspořádat opravdu kdokoli a pro kohokoli. Je spousta pionýrů, kteří by se v tomto směru mohli podělit o zkušenosti.

Hodně náročnou variantou stezky je soutěž BHCO, o které jste se dočetli v úvodu.

Dlouholetou tradici a vysokou úroveň má i Setonův závod, který v rámci Jihomoravské KOP připravují Pionýrské tábornické oddíly. Více na: jihomoravsky.pionyr.cz.

Je ale i mnoho skupin, které pořádají své vlastní Stezky, oddílové, táborové, někdy i otevřené veřejnosti jako například PS Hrádek. Své skupinové stezky mají pionýři z Chomutova, z Karviné, Výři ze Stráže pod Ralskem pořádají Indiánskou stezku, na Vysočině běží krajská Stezka pod taktovkou PS Kamarád...

Zkuste to i vy! ☺

UZLAŘSKÉ SOUTĚŽE

Vhodně zvolený a správně uvázaný uzel dokáže zachránit i život. Uzly mohou být neocenitelné například při stavbě bivačů, výrobě improvizovaných zavazadel a podobně. Náměty, jak s dětmi vázání uzlů nacvičit, najdeme například v Putování se psem v metodickém listu P18 pro mladší děti a v metodickém listu P11 v Tajemství staré truhly pro starší děti. Pokud děti uzly již ovládají, můžeme vyzkoušet uspořádat soutěž, která prověří tuto jejich dovednost (když se zapojí i vedoucí, může to být pro všechny zúčastněné zábava). Děti můžeme motivovat i tím, že vítězové se zúčastní oblastní nebo republikové uzlařské soutěže.

Vydat se tak můžeme například do Českých Budějovic, kde Jihočeská krajská organizace pořádá tradiční soutěži O Putovní pohár Zlaté růže (dříve Turbanek), který opakovaně získává statut republikové soutěže. Soutěž se koná vždy na jaře na přelomu března a dubna. Bližší informace k soutěži jsou na: www.jihocesky-pionyr.cz/turbanek.

Pionýrské tábornické oddíly Jihomoravské krajské organizace pořádají v rámci Zelené ligy soutěž Dračí smyčka. V pořádání se oddíly střídají. Pokud se chcete zúčastnit, bližší informace jsou zveřejňovány například na: jihomoravsky.pionyr.cz.

V Plzeňské krajské organizaci pořádají pravidelně soutěž Uzlařská regata pionýři z PS Mladých požárníků Obora. Do této soutěže se může zapojit kdokoli. Bližší informace získáte například v kanceláři PIKOP.

Stejnomenou soutěž pořádají od roku 2004 na krajských srazech i v Olomoucko-zlínské krajské organizaci. Prvním pořadatelem byla PS Táborníci Valašské Meziříčí, nyní organizaci na sebe převzala přímo OZKOP. Na krajském webu a facebooku najdete bližší informace.

MISE – TAJNÉ BUNKRY

Chcete zkusit opravdu napínavou bojovku? Tajné bunkry jsou hra pro týmy – když jsou alespoň tři, je napínavější a takticky zajímavější. Týmy mají za úkol najít, obsadit a střežit bunkry vyznačené (nenápadně, např. celtou) v hrací ploše. Bunkrů musí být minimálně o 1 více než jednotek a u každého musí být vysílačka. Pomocí té týmy na výzvu hlásí, že bunkr je „jejich“.

Potřeby: vysílačky, papírové koule nebo airsoftová výbava, bunkr – označení, rozlišovák, hodiny, krepák na označení ozdravovny.

Průběh hry

Hráči se pohybují ve vytyčené oblasti a snaží se najít a obsadit jednotlivé bunkry, čím více tým lépe. Pokud najdou obsazený bunkr, snaží se jej dobýt a dále udržet na co nejvíce hlášení vysílačkou. Výzvy k hlášení se ozývají v pravidelných intervalech, např. po 5 minutách z vysílačky u každého bunkru. Kdo je nejbližší, potvrdí přijetí signálu a hlásí název své jednotky. Za každé takové hlášení se jednotce přičítají body.

Hlášení na vysílačce není u všech ve stejnou dobu, interval 5 minut je stejný, ale každý vysílač se poprvé ozve v jinou dobu, první v 0:00:00, druhý v 0:01:00, třetí v 0:02:00... Rozdíl může být i větší.

Důležitá je volba taktiky a rozdělení týmů na menší skupinky (bunkrů je více než jednotek), proto je dobré dát jednotkám alespoň 10 minut před začátkem hry na domluvu.

Dvě možnosti hry

- **Se zbraněmi:** Po nalezení stanoviště se jej jednotka snaží bránit. Pokud se týmy střetnou, tak každý zasažený se přesouvá na ozdravovnu (místo uprostřed hrací plochy), zde jsou umístěné hodiny, každých 10 minut se hráči vrací do hry – tedy ne 10 minut poté, co na ošetřovnu dorazí, ale vždy v celou deset, dvacet, třicet... (interval může být samozřejmě jiný).
- **Beze zbraní:** Podobně lze hrát hru s papírovými (hadrovými) koulemi, na začátku jich každý dostane např. 5, nesmí jich mít u sebe více, při zasažení odchází opět na ošetřovnu a čeká na čas – zde je lepší volit kratší interval (cca. 5 minut). Během přestřelky koulemi může hráč používat i koule, které našel, jen nesmí mít najednou více než 5 koulí.

Co hra rozvíjí: taktiku, spolupráci, plánování, přizpůsobování situaci.

MALÝ ALE AKČNÍ AIRSOFTOVÝ VÍKEND

Na prvním republikovém setkání airsoftových oddílů v dubnu v Mladé Boleslavi se naše jednotka Sosna FOX ze 63. PS Sosna domluvila s oddílem 301. pionýrská z PS Mír Domažlice na uspořádání společné akce, na kterou jsme byli pozváni na jejich táborovou základnu o víkendu 14. – 16. 10. 2016.

Dorazili jsme v pátek večer, proběhlo krátké seznámení a rozdělení našeho méně zkušeného oddílu k místním jednotkám Bravo a Delta. Zároveň byly předány informace o nepřátelských aktivitách v okolí tábora, takže bylo třeba být ve střehu. A opravdu, hned ráno jsme dostali informaci, že bylo nedaleko základny sestřeleno letadlo. Naším cílem bylo bezpečně dovést pilota na evakuační bod, kde s ním musela celá jednotka vyčkat na přilet záchraného vrtulníku. Druhá jednotka měla stejný úkol s jiným evakuačním bodem. Bohužel v časovém limitu ani jedna jednotka úkol nesplnila.

Po obědě přišla druhá mise. Cílem obou jednotek bylo vybudovat obranný val, kde byly skryty tři fáborky značící „život“ jednotky. Cílem bylo strhnout fáborky soupeřů a odpálit jejich základnu dýmovnicí. Aby to nebylo snadné, žádný účastník nemohl strhnout více než jeden fáborek, probíjet se do valu tedy muselo více hráčů. Tato mise dopadla úspěšně pro jednotku Bravo, ale oba týmy bojovaly velmi statečně.

V neděli dopoledne nás čekala ještě tři stanoviště, prověřující nejen střelecké dovednosti, ale také fyzickou kondici každého jednotlivce. Jednalo se o střelbu na terče s přebíjením zásobníků, náročnou disciplínu s pneumatikou traktoru, při které bylo úkolem její přeskokování a následné převalování po trase až do cíle, poslední stanoviště byla překážková dráha, kde bylo cílem zastřelit zloduchy a zachránit nevinné.

Ale abyste tu našli více než vyprávění z jednoho pohledu, ptala jsem se během akce účastníků, co si o takových aktivitách myslí a co jim to přináší.

Vendy

Lucka Bauerová, 26 let, vedoucí oddílu, 63. PS Sosna:

Spousta lidí si myslí, že u airsoftových a podobných aktivit se jedná o „hraní na vojáčky“. Jaký ty vidíš přínos toho oddíle jakožto jeho vedoucí? Co se tím děti naučí?

Pro mě je to v podstatě zábavná cesta, jak těm dětem tak trochu přiblížit činnosti, nad kterými by normálně ohrnuly nos. Naučí se něco k topografii, první pomoci, o přežití v přírodě, prostě když je to spojený s tím airsoftem, ty děti to baví víc.

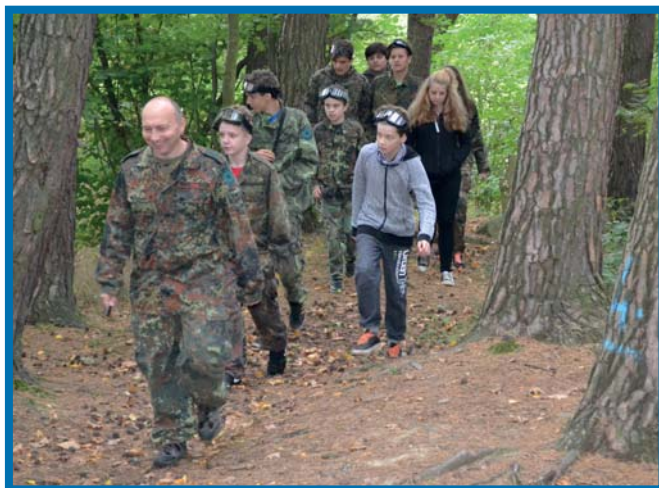
A co se naučí během toho airsoftu?

Tak ten airsoft podle mého názoru posiluje nejenom fyziku, ale taky hlavně týmového ducha. Děti se naučí spolupracovat. Přijdou na to, že některé věci prostě nemůžou vyřešit samy, potřebují k tomu ostatní a myslím si, že taky trochu taktiky a strategického myšlení.

Petr Hamrle, 18 let, PS Mír Domažlice:

Co z toho, co s dětmi v oddíle děláte, si myslíš, že dál využiješ v běžném životě?

Učí se číst nějaká pravidla a fungovat podle pravidel, fairplay a tak, protože na tom je ten airsoft stavěnej. Získají i nějaký nové znalosti, který možná nevyužijou hned, ale hodí se třeba pro další práci v Pionýru.

Lukáš Peteřich, 13 let, PS Mír Domažlice:

Co tě baví na airsoftu?

Nemusím doma sedět u počítače, nemusím furt koukat na facebook, hrát hry, ale můžu to zažít v reálném životě a to je hodně zajímavý.

Jiří Nesvačil, 13 let, 63. PS Sosna:

A co tě na airsoftu nebo na branném oddíle obecně baví?

Že tam mám kamarády a vím, že mě nikdy v boji nezradí.

David Martinec, 13 let, PS Mír Domažlice:

Co tě v oddíle baví?

Na airsoftu mě baví vícedenní akce.

A co ses naučil?

Naučil jsem se přežít v přírodě, postavit bivak a samozřejmě manipulovat se zbraněmi.

Karel Černý, 13 let, PS Mír Domažlice:

Co tě na airsoftu baví?

No samozřejmě střelení, akce, nějaký challenge, kempy, víkendovky, celodenní výpravy, spaní v přírodě.

Helča Nesvačilová, 15 let, 63. PS Sosna:

Co si myslíš, že z oddílových aktivit děti použijí v běžném životě?

Podle mě důležitá práce s mapou a využít by to mohly tak, že se neztratí třeba v lese, až budou někde bloudit s mapou. Taky děti učíme první pomoc, protože spousta lidí to tak dobře neovládá, a je dobré umět zasáhnout, když vám třeba někdo zkolabuje na ulici. Dál je airsoft učí být flexibilní.

Jak to myslíš?

Že dokážou rychle reagovat na různé situace.

Pavčina Ondřejková, 14 let, 63. PS Sosna:

Co ses při oddílových činnostech a akcích naučila?

Naučila jsem se třeba nezmatkovat a dávat pozor. Taky jak správně použít třeba pistoli nebo i ten nůž. I něco o taktice a to nám pomůže i v životě.

Kuba Čech, 20 let, vedoucí oddílu, PS Mír Domažlice:

S ostatními jsem už mluvila o tom, že airsoft není jenom hraní na vojáky. Ale co úplně obecně použitelného dětem dává?

Bezpečnostní návyky, práci v týmu, řešení krizových situací. Taky musí plnit úkoly pod tlakem, to jim může pomoci například při testech ve škole.

Mluvíš o práci v týmu, každý v něm má svoji roli?

Jo, určitě. Velitel dává rozkazy velitelům čtyři, ti zase musí koordinovat ty svoje „vojáky“ Četař si musí poradit s tím, jak ten úkol přenesle, a „voják“ ho musí splnit.

Teď mluvíš jenom o hraní, o airtfotu. Učí se děti v oddílu i něco jiného?

Airsoft je tak třetina až polovina činnosti oddílu, hlavně hrajeme o víkendech a prázdninách. Schůzky jsou na různá témata, například balení batohu, topografie, vázání uzlů, přežití v přírodě, stanování, shánění potravy, až po extrémní podmínky třeba na horách, ve sněhu, na poušti, v džungli. Když jedou třeba do hor, tak to určitě můžou použít.

Máte v oddíle i děvčata?

Máme, ale většina je kluků. Ty holky ale střílí líp než leckterí kluci. Jsou hodně akční, ještě že je máme. Rozhodně je tam nemáme „do kuchyně“, tam chodí naopak kluci.

A to je vedete vy, aby vařili, to je součást oddílu?

Máme tzv. specializace, například průzkumník, technik, kuchař, zdravotník... Pro každou specializaci je garant někdo z nás vedoucích.

Takže základ je společný, plus navíc prostě ve dvojicích, trojicích, čtveřicích se učí něco navíc z té svojí oblasti?

Jo. Jakmile jsou přijati do jednotky, můžou přijít kdykoliv za mnou nebo za mým zástupcem, říct chci dělat specializaci například průzkumníka. Já řeknu dobře, tak jdi za tím, ten to má na starosti. Domluv se s ním, on ti řekne, co a jak. A začne individuální výcvik, někdy po jednom, někdy po dvou.

Každá takhle odbornost je zakončena zkouškou, kterou když člověk projde, tak dostane specializaci a hodnost.

Jak staré děti berete do oddílu?

Většinou bereme od třinácti, máme i dvanáctileté.

A můžou to přijít zkusit na nějakou akci, nebo musí být napřed v oddíle?

Když nabereme rekrutu, tak musí projít přijímacím řízením, to se skládá z fyzických testů a z testů ze zdravotní, z pravidel a ze zbraní. A na to má 4 měsíce. Pokud nesplní, tak se jim omluvíme, že by to nezvládali a že to můžou zkusit příští rok. Je to výzva, ale zase je to nutí se někam posunout. Když neumím skákat přes švihadlo a chci do jednotky, chci hrát ten airsoft, tak se to prostě naučím. V tom zkušebním období vezmeme rekruty minimálně na jednu akci, kde si to můžou vyzkoušet.

A to máte nějaký slavnostní přijímací ceremoniál?

Máme tajný slavnostní rituál, kdy ten člen je představen jednotce, všem ostatním členům a je mu předána nášivka, se všemi se pozdraví a zařadí se mezi nás. Máme louče, pro něj je zhasnutá a on si ji zapálí a tím symbolizuje, že má mezi námi místo.

A víš, že teď už není tajný?

Taky jsem neřekl všechno... ☺

Vláda Čech, 46 let, zástupce vedoucího oddílu, PS Mír Domažlice:

Děláte spoustu aktivit s dětmi. Co si myslíš, dále můžou využít v praxi v běžném životě?

Určitě se děti tady naučí respektovat pravidla, žít podle nich. Naučí se pracovat v týmu, jsou týmoví hráči. Taky sportujeme, děláme lanový aktivity, takže posouvají svoje limity. Snaží se překonávat samy sebe. Svůj vlastní strach.

A jde jim to?

Jde jim to.

Záchrana ve vodě

Nejstarší děti si mohou vyzkoušet, jak náročná je záchrana tonoucího, nejmladší pak chování ve vodě.

Metodický list: Mládátka (S2) Koťátko a bazén – chování ve vodě
Fotografie: LT Kamenec – záchrana ve vodě

Péče o zdraví

Výpravy a tábory – čas, kdy jsou děti odloučeny od rodičů – jsou příležitostí o posílení základních zdravotních návyků.

Metodický list: Zvířátka (S7) Pečuji o své zdraví
Fotografie: PS Mír Domažlice

Bivakování

Během letních měsíců je možné bivakovat s dětmi během tábora či víkendové akce.

Metodický list: Putování se psem (P20) Stavíme přístřešky, stanujeme
Fotografie: BHCO

Vaření v přírodě

Oddílovou vycházku si můžete zpestřit vařením v přírodě.

Metodický list: Tajemství staré truhly (P20) Vaření v přírodě
Fotografie: PS Paprsek Unhošť

Oheň na vodě

Do táborového programu můžete vyzkoušet výrobu plavidla pro přepravu ohně.

Metodický list: Tajemství staré truhly (T8) Oheň na vodě
Fotografie: PS Omega

Výsadek

Úkol dostat se z daného místa zpět do tábora je výzva, kterou ocení nejstarší věková kategorie.

Metodický list: Osmá planeta (S6) Výsadek
Fotografie: LT Kamenec